

יולי 2018

שרוני שלנו,

שש שנים עברו מאז אותו יום ארוך שבו הלכת מאיתנו. הילדים מתבגרים, הנכדות גדלות, ואת נשאת בת 30 לנצח. מבין אינסוף השאלות שאנחנו שואלים את עצמנו ולא מקבלים תשובה, עולה גם השאלה איפה את היית היום אילו... למה היית מתפתחת בחיך המקצועיים? ובמשפחה, אולי שני ילדים עם שמות החיבה שהשתעשעתם בהם, אולי כבר יותר? הילדים שלך משחקים עם נעמי, אנה וליבי המקסימות? אבל כל אלו הם חלומות שלא יתגשמו. פוטנציאל ענק של חיים שלמים ונשמה טובה שאבדו. העולם הפסיד.

כשאני כותב מילים אלו מתנגן ברקע השיר של אריק איינשטיין "פסק זמן" שאותו אימצת יחד עם מורן כמוטו בתקופת המחלה: "אולי זה רק משבר קטן וזה חולף, אולי פשוט אני נהייתי קצת עייף". קטע שיר נוסף ששאבת ממנו עידוד בתקופות הכי קשות היה מתוך השיר "נגד הרוח" של שלום חנוך "תמיד הכי חשוך לפני עלות השחר". שתי דוגמאות קטנות לכך שאת לא איבדת תקווה אף פעם. אנחנו יחד איתך היינו בטוחים שננצח. מבין אלפי הרגעים שאנחנו נוצרים בליבנו אנחנו זוכרים את יום ההולדת השלושים שלך שחגגנו יחד עם המשפחה המורחבת, שבדיעבד היה "מסיבת פרידה", אם אפשר לקרוא לזה כך. את סבלת ייסורים קשים אבל כלפי חוץ הפגנת חוסן נפשי שאי אפשר לתאר. אף אחד לא האמין שפחות משלושה שבועות לאחר מכן לא תהיי יותר איתנו.

כל כך הרבה עבר על כל אחד מאיתנו מאז, את בטח יודעת. החיים כאילו נמשכים, אבל מאז יום שלישי 17 ביולי 2012, בחמישה לשלוש, החיים של כל אחד מאיתנו התפצלו. מצד אחד ממשיכים כאילו כרגיל, זר לא יבחין. אבל במקביל יש חיים אחרים שנעצרו באותו רגע ארוך ולא יימשכו לעולם.

שמענו הגדרה של השכול בצורה שמבטאת במדויק גם את הרגשתנו: "השכול הוא נכות. אתה זה שקובע את אחוזי הנכות – האם הם 100% או פחות". סוף ציטוט. כל כך פשוט, כל כך נכון. אנחנו בחרנו לנסות לקבוע אחוזי נכות נמוכים ככל האפשר, למען משפחתנו ולמעננו. זוהי החלטה שלקחנו מהרגע הראשון, ואנחנו יודעים בוודאות שזו הדרך שאת היית רוצה שנלך בה.

חזרנו לפני ימים ספורים מטיול משפחתי בבודפשט, הונגריה. אנחנו ההורים עם נועה ועידו ומשפחותיהם. היה לנו כל כך טוב ביחד, אבל היית חסרה בכל רגע, כפי שאת חסרה לנו בכל רגע בחיי היום יום. משפחה מורחבת שנמצאת בגיבוש צמוד של חמישה ימים חווה פה ושם גם חילוקי דעות ולחצים, ואמא ואני חשבנו כמה את היית תמיד גורם מקשר ומגשר בין כל בני המשפחה, וכמה היית חסרה גם במובן הזה. אני אומר "חסרה" אבל מצד שני אנחנו מרגישים שאת נוכחת בכל רגע בחיינו.

ובהקשר של משפחה: כמו שאמרתי למורן ביום שבו נפטרת, הוא נשאר ויישאר תמיד בן משפחה שלנו. מורן ועמית הם בני בית אצלנו, הם חברים וכמעט שכנים של נועה ועידו ומשפחותיהם, ואפילו ליבי של עידו וטל במשפחתון יחד עם שיר של מורן ועמית. אפשר לקרוא לזה מקריות, אפשר גורל. תחליטו. אני אישית חושב שאת אירגנת משהו, ואנחנו שמחים על כך.

העובדה שקיימת קבוצה לא קטנה של אוהבייך ומכרייך שמתייצבת לזכור אותך מדי שנה מרחיבה את ליבנו, ואנחנו מודים מקרב לב על כך.

אוהבים אותך לנצח,

אמא ואבא